

สารุ สุนทรสิงห์

พิภพสวรรค์

สาธุ สุนทร สิงห์

ผู้บริสุทธิ

(ไทย – อังกฤษ)

Courtesy of
DAVID C.COOK CO.

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย
กองคริสเตียนบรรณศาสตร์
28/2 ซอยประชาอุทิศ
ถนนปฎิพัทธ์ นครหลวงฯ, 4

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์เจริญธรรม 160 เสาชิงช้า นครหลวงฯ 2
นายการุณ สกุลรัตน์เจริญ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2514 โทร. 229242

สาธุ สุนทร สิงห์

บทที่ 1 ปฐมวัย

บิดามารดาของสุนทร สิงห์ เป็นชาวอินเดีย นับถือลัทธิซิกข์ ในศาสนาฮินดู สืบต่อกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษ มีถิ่นฐานอยู่ในเมืองรามปุระ รัฐปาเตียลาในแคว้นปันจาบ เป็นผู้ที่มีความมั่งคั่งมาก มีที่ดินไว้ในความครอบครองมากมาย จนได้ชื่อว่าเป็นเศรษฐีที่ดินแห่งเมืองนั้น

สุนทร สิงห์ เป็นบุตรคนสุดท้อง แต่ก็กล่าวได้ว่า เป็นผู้ที่มิเป้าหมายในอนาคตสูงส่งกว่าคนอื่น ๆ ในครอบครัว ในวัยเด็ก สุนทร สิงห์ ได้รับการเลี้ยงดูอย่างดี เท่าที่บิดามารดาผู้มีฐานะเช่นนั้นจะกระทำได้ เมื่อถึงฤดูร้อน บิดามารดาก็จะพาไปตากอากาศที่เมืองสิมะลา แถบภูเขาหิมาลัยเป็นประจำทุกปี

มารดาของสุนทร สิงห์ เป็นหญิงที่เพียบพร้อมไปด้วยความเป็นกุลสตรี มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ กอปรไปด้วยความเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เธอเป็นมิตรที่ดีของมิชชันนารีสตรี คณะเพรสไบทีเรียน เธออนุญาตให้มิชชันนารีสตรีเหล่านี้ไปเยี่ยมเยียนครอบครัวของเธอได้เสมอ สุนทร สิงห์ เป็นเด็กที่อยู่ใกล้ชิดกับมารดามากกว่าบิดา ดังนั้นไม่ว่ามารดาของเขาจะไปที่ไหนเขาก็จะติดตามไปด้วย ไม่ยอมห่าง จึงเป็นโอกาสอันดีที่มารดาของเขาจะอบรมบ่มนิสัยให้อยู่ในแนวทางที่ดีตั้งแต่ยังเยาว์วัย เธอมักจะสอนเขาว่า “ลูกจะต้องดำเนินชีวิต ด้วยความระมัดระวัง อย่าปล่อยตัวเหมือนอย่างชาวโลก เหมือนดังที่พี่ ๆ ของลูกกระทำนะจ๊ะ ลูกจะต้องพยายามหาวิธีที่จะทำให้วิญญาณมีความสุข ลูกจะต้องรักและยึดมั่นในศาสนาให้มาก วันหนึ่งลูกอาจกลายเป็นนักบวชที่มีคนเคารพยกย่องก็ได้”

จากการที่ได้รับการเอาใจใส่ดูแล และปลูกฝังความคิดที่ดีงามตั้งแต่ยังเด็กนั่นเอง ที่ทำให้สุนทร สิงห์ ดุ่มด่ำในคำสอนของมารดา และตั้งใจที่จะเป็นนักบวช ตามคำของมารดาให้ได้ สุนทร สิงห์ พยายามศึกษาคัมภีร์ต่าง ๆ ในศาสนาฮินดู เท่าที่จะกระทำได้ เมื่ออายุได้เพียง 7 ขวบ เขาก็สามารถเขียนและอ่านคัมภีร์ภควคีตา เป็นภาษาสันสกฤตได้ทั้งเล่ม แต่ครั้งเมื่ออายุได้สิบสี่ปี มารดาของเขาก็เสียชีวิต การที่ต้องพลัดพรากจากมารดา อันเป็นที่เคารพรักยิ่งนี้เอง ทำให้สุนทร สิงห์ เสียใจอย่างใหญ่หลวง

บทที่ 2 พระเจ้าทรงเรียก

สุนทร ลิงห์ ได้เรียนรู้จากมารดา ผู้เคร่งครัดศาสนาของเขาว่า เราสามารถที่จะทำให้จิตใจได้รับความสงบสุขอย่างแท้จริงได้ แต่การที่เราจะได้รับความสงบสุขเช่นนี้ก็ต้องแสวงหาด้วยความจริงใจ และเมื่อเราค้นพบแล้ว ก็จะกลายเป็นผู้ที่มีค่าต่อสังคมมนุษย์อย่างมหาศาล มารดาของสุนทร ลิงห์พยายามปลูกฝังแนวความคิดนี้ ให้แก่เขาอยู่เสมอ ด้วยความหวังว่า เมื่อเขาเจริญวัยขึ้น ก็จะได้ค้นคว้าเพื่อให้พบกับความสงบสุขนี้ เพื่อผลประโยชน์แก่ชีวิตของเขาในภายภาคหน้า จากการศึกษาที่หนูน้อย สุนทร ลิงห์ได้รับการเตรียมให้เป็น “นักบวชในศาสนาฮินดู” ตั้งแต่ยังเยาว์วัย ด้วยการถูกพาไปร่วมในพิธีกรรมต่าง ๆ ทางศาสนาฮินดู และเล่าเรียนคัมภีร์จากนักบวช ในศาสนานั้น ประสบการณ์เหล่านี้ ได้ปลูกความสนใจของสุนทร ลิงห์ให้มีความกระตือรือร้นในอันที่จะแสวงหาความสงบสุข อันเป็นขุมทรัพย์ที่ไม่อาจประมาณค่าได้ ดังกล่าวแล้วด้วยความจริงใจ

คัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นของศาสนาฮินดู หรือแม้กระทั่งคัมภีร์กุระอาน ของศาสนาอิสลามเอง สุนทร ลิงห์ก็ได้ศึกษาค้นคว้าอย่างละเอียดละออ มิได้เว้น เขาศึกษาคัมภีร์เหล่านี้ทั้งกลางวันกลางคืน มีหลายครั้งที่เขานั่งอ่านอยู่จนตึกคืบ แม้ว่าคนในบ้านจะพากันหลับนอนแล้วก็ตาม เขาก็ยังนั่งอ่านอยู่ต่อไปโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้น เมื่อเห็นว่าบทความใด ข้อความใดสำคัญ เขาก็จะท่องจำไว้ แต่แม้ว่า สุนทร ลิงห์ จะค้นคว้าหาความรู้มากสักเพียงใดก็ตาม ก็ไม่อาจช่วยให้เขาบรรลุถึงเป้าหมายที่ต้องการได้ นอกจากนั้นยังทำให้จิตวิญญาณของเขาว่าวุ่น ขาดความสงบสุขมากยิ่งขึ้นไปอีก

สุนทร ลิงห์ เกิดความรู้สึกว่า ไม่ว่านักบวชที่เขาเคารพนับถือ หรือแม้กระทั่งมารดาผู้เปี่ยมล้นไปด้วยคุณธรรมอันดีของเขาเอง ก็ไม่สามารถทำให้จิตใจของเขาได้รับความสงบสุขดังกล่าวนั้นได้ บทบัญญัติอันศักดิ์สิทธิ์ที่เขาอุตส่าห์ท่องไว้เป็นอันมาก ก็ไม่สามารถช่วยให้เขาบรรลุความมุ่งหวังนี้ได้ เช่นเดียวกัน ด้วยเหตุนี้สุนทร ลิงห์ จึงออกจะไม่พอใจต่อหลักความเชื่อที่บรรพบุรุษนับถือสืบต่อกันมา ขณะนั้น สุนทร ลิงห์ ยังไม่รู้ถึงเรื่องราวของพระเยซูคริสต์เลยแม้แต่น้อย ต่อมาภายหลังบิดามารดาของสุนทร ลิงห์ ได้ส่งเขาไปเรียนในโรงเรียนของมิชชัน โรงเรียนนี้ได้กำหนดให้นักเรียนต้องเรียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ด้วยเป็นประจำทุกวัน เนื่องจากหลักคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ มีลักษณะตรงกันข้ามกับหลักคำสอนของศาสนาฮินดูที่เขาเชื่อถืออยู่ จึงทำให้จิตใจของสุนทร ลิงห์ว่าวุ่นและไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง

ด้วยเหตุที่เขานับถือลัทธิซิกซ์ ในศาสนาฮินดู ดังนั้นเมื่อไปโรงเรียนนี้ใหม่ ๆ สุนทร ลิงห์ จึงรู้สึกไม่พอใจที่ต้องถูกบังคับให้เรียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ เขาตั้งปัญหาถามเสมอว่า “ทำไม ผมจึงต้องเรียน ศาสนาคริสต์ด้วย! ผมนับถือลัทธิซิกซ์ มีคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ของเราอยู่แล้ว จึงไม่น่าจะต้องเรียน

พระคริสตธรรมคัมภีร์อีก” แต่ในที่สุด สุนทร สิงห์ และเพื่อน ๆ นักเรียนที่เป็นชาวอินเดียด้วยกัน ก็ได้รับการกล่อมเกลา ให้เชื่อฟังระเบียบวินัยของโรงเรียน โดยเหตุนี้ เขาจึงต้องเรียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ เช่นเดียวกับเด็ก คริสเตียนคนอื่น ๆ เขาได้ซื้อพระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ไว้ศึกษาเป็นส่วนตัว แต่เมื่อยิ่งศึกษาไป เขาก็ยิ่งเพิ่มความรังเกียจในคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์ เพราะหลักคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์แตกต่างกับหลักคำสอน ในศาสนาฮินดูที่เขาได้เล่าเรียนมาตั้งแต่ยังเด็ก ด้วยเหตุนี้ เขาจึงรวบรวมพรรคพวกซึ่งมีความรู้สึกเช่นเดียวกับเขาและตั้งตนเป็นหัวหน้าก่อความไม่สงบต่าง ๆ ขึ้นในโรงเรียน เมื่อเห็นว่าพระธรรมหน้าใด หรือบทใดที่ไม่เป็นที่สบอารมณ์ เขาก็ฉีกออกแล้วก็เอาไปเผาไปอย่างเปิดเผย เมื่อความเรื่องนี้ทราบไปถึงบิดาของเขาเข้า บิดาของสุนทร สิงห์ ก็ได้อบรม และชี้แจงให้เขาทราบว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์ เป็นหนังสือที่ดี หากว่าเขาไม่เห็นด้วยกับหลักคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์ ก็ควรจะส่งคืนให้แก่มิชชันนารี ดีกว่าที่จะกระทำอย่างหยาบคายเช่นนั้น

สุนทร สิงห์ ได้ย้อนกลับไปศึกษาเล่าเรียนคัมภีร์ต่าง ๆ ในศาสนาฮินดูอีก และมีความมุ่งมั่นอย่างเต็มที่ ในอันที่จะแสวงหาความสุขดังที่มารดาได้สั่งสอนไว้ให้พบจนได้ เขาไม่เพียงแต่จะศึกษาทางด้านทฤษฎีเท่านั้น แม้ในทางปฏิบัติ เขาก็มิได้ย่อหย่อน เขาได้บำเพ็ญเพียรตามแบบของลัทธิ “โยคะ” และฝึกเข้าฌาน เพื่อให้เกิดความสงบสุขในด้านจิตใจ แต่เมื่อเขาออกจากฌานแล้ว ก็ยังพบกับความผิดหวังความทุกข์โศกเช่นเดิม หรืออาจซ้ำร้ายมากยิ่งขึ้นอีก

ในช่วงระยะเวลาดังกล่าวนี้ บิดาของสุนทร สิงห์ได้ส่งตัวเขาไปเรียนในโรงเรียนรัฐบาล ซึ่งห่างจากบ้านพักไปประมาณห้ากิโลเมตร เขาต้องเดินทางไปโรงเรียนทั้งขาไปและขากลับ ท่ามกลางเปลวแดดอันร้อนระอุทุก ๆ วัน แต่เนื่องจากการเดินทางไปโรงเรียนในลักษณะเช่นนั้นเป็นผลเสียต่อสุขภาพของเขา ดังนั้นในไม่ช้า บิดาของเขาก็ส่งตัวกลับไปเรียนในโรงเรียนของคณะมิชชันนารีอีกเช่นเคย แม้จะรู้ว่าสุนทร สิงห์ไม่ต้องการเรียนในโรงเรียนนั้นก็ตาม แต่อย่างน้อยที่สุด ท่านก็มีความปรารถนาที่จะให้เขาได้เล่าเรียนจนจบหลักสูตรเสียก่อน

ในการกลับมาเรียนในโรงเรียนแห่งนี้ จึงเป็นธรรมดาอยู่เองที่สุนทร สิงห์ จะหลีกเลี่ยงการศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ไม่ได้ เมื่อตกอยู่ในสภาพอันเป็นการฝืนความรู้สึกเช่นนี้ สุนทร สิงห์ก็ยังไม่พอใจ และขุ่นเคือง ศาสนาคริสต์มากยิ่งขึ้น พระนามแห่งพระคริสต์กลายเป็นพระนามแห่งความชิงชังของเขาไป ความเคียดแค้นของสุนทร สิงห์ ที่มีต่อศาสนาคริสต์พอกพูนขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงกับว่าครั้งหนึ่งมิชชันนารีผู้หนึ่งเดินผ่านเขาไป และเงาของมิชชันนารีผู้นั้นทอดไปถูกเขาเข้า สุนทร สิงห์แสดงความรังเกียจจนนอกหน้า เขาถือว่าการที่ถูกเงาของมิชชันนารีผู้นั้นทอดทับร่างกายของเขาเป็นเสนียดจัญไรอย่างยิ่ง เขาได้ใช้เวลาอาบน้ำนานเป็นชั่วโมง ๆ เพื่อชำระให้พ้นจากมลทินที่ถูกเงาทอดทับนี้ สุนทร สิงห์ กล่าวว่า ช่วงชีวิตของเขาในตอนนี้เป็นช่วงที่ถูกทดลองอย่างหนักหน่วงที่สุด เพราะเป็น

ระยะที่เขาก้าวเข้ามาสู่จุดจบแห่งความเชื่อในศาสนาฮินดูของเขา เพราะไม่ว่าเขาจะแสวงหาสันติสุขมากสักเท่าใดก็ไม่พบ แต่ขณะเดียวกันเขาก็มีความจงเกลียดจงชังในศาสนาคริสต์เป็นอย่างยิ่ง และความเกลียดชังนี้เอง ที่ทำให้เขาไม่ยอมอ่านและค้นคว้าความสุขอันยิ่งใหญ่ที่เขาใฝ่ฝันนั้นจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ ในตอนหนึ่ง สุนทร สิงห์ สารภาพว่า “ข้าพเจ้าเป็นศัตรูต่อศาสนาคริสต์ กล่าววาทะขบถและดูหมิ่นข่มเหงรังแกผู้รับใช้ของพระเจ้า มีหลายครั้งที่ข้าพเจ้าได้ฉีกพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นชิ้น ๆ แล้วเผาเสีย ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าคิดว่า ศาสนาคริสต์เป็นศาสนาผิดเพี้ยน ศาสนาฮินดูเท่านั้นที่เป็นศาสนาที่แท้จริง มีหลายครั้งที่ข้าพเจ้าได้อ่านน้ำมันก๊าด ราดลงบนพระคริสตธรรมคัมภีร์และเผาทิ้งต่อหน้าบิดาของข้าพเจ้าเอง แม้ว่าท่านจะห้ามปรามอย่างไร ข้าพเจ้าก็ไม่ยอมเชื่อฟัง”

แต่การที่สุนทร สิงห์ ทำลายพระคริสตธรรมคัมภีร์ เช่นนั้น อาจเป็นแผนการของพระเจ้าในอันที่จะชักนำให้เขาหันมาเชื่อพระองค์ โดยวิธีที่เขาไม่รู้ตัวก็ได้ เพราะครั้งหนึ่ง ขณะที่เขากำลังฉีกพระคริสตธรรมคัมภีร์นั้นเอง สายตาของเขาก็เหลือบไปพบข้อความตอนหนึ่งว่า “บรรดาผู้ลำบากเหน็ดเหนื่อย จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” ถ้อยคำเหล่านี้ ประทับใจเขามาก เป็นเหตุให้เขาติดตามอ่านเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซู และไม้กางเขนต่อไป ยิ่งอ่าน เขาก็ยิ่งรู้สึกอัศจรรย์ใจยิ่งขึ้นทุกขณะ ต่อมาสุนทร สิงห์ ก็เลิกร่วมมือกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนทำการต่อต้านศาสนาคริสต์เดียนอีกต่อไป นอกจากนั้นเขาก็มักจะปรึกษาหารือกับอาจารย์ที่เป็นคริสต์เดียนอยู่บ่อย ๆ พฤติกรรมของสุนทร สิงห์ ได้ถูกเพื่อน ๆ ของเขา รายงานให้บิดาของสุนทร สิงห์ ทราบแต่บิดาของสุนทร สิงห์ก็ไม่สนใจกับคำรายงานเหล่านั้น เพราะถือว่าบุตรของเขา คือสุนทร สิงห์ ได้รับการปลูกฝังให้รู้จักยึดมั่นในลัทธิฮินดูอย่างแน่นแฟ้นแล้ว จึงไม่น่าวิตกอะไรนัก

แต่บิดาของสุนทร สิงห์คาดคิด เพราะว่าเชื่อแห่งพระกิตติคุณได้ฝังรากและงอกเงยขึ้นในจิตใจของสุนทร สิงห์แล้ว ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา และเมื่อเขาได้อ่านถึงข้อพระธรรมซึ่งว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะมีได้พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์” เขาก็ค่อยรู้สึกคลายความวิตกเป็นทุกข์ลงบ้าง อย่างไรก็ตามความเจ็บปวดรวดร้าวใจที่เขามีอยู่ ทำให้เขาไม่อาจพบกับความสุขสบายตามที่พระเจ้าได้ตรัสได้นั้นเลย คืนหนึ่ง สุนทร สิงห์ตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่า จะต้องหาทางแก้ปัญหาชีวิตให้บรรลู่ถึงจุดมุ่งหมายให้ได้ ครั้งเมื่อหาทางออกโดยวิธีอื่นไม่ได้แล้ว เขาก็หันเข้าหาทางสุดท้ายที่มนุษย์ทั้งหลายมักกระทำกัน นั่นคือ การฆ่าตัวตาย เขานึกขึ้นได้ว่าในตอนดีห้าของทุก ๆ วันจะมีรถคว้นแล่นผ่านบริเวณท้ายสวนของเขา ดังนั้นเขาจึงตั้งใจว่าจะกระโดดให้รถไฟทับ เพื่อดับความขมขื่นทั้งหลายของเขาเสีย

สุนทร สิงห์ ตื่นนอนสามนาฬิกาครึ่งเช่นทุกวัน เขาอาบน้ำ แต่งกาย แล้วอธิษฐานด้วยความร้าวรานใจว่า “หากว่าพระเจ้ามีจริงแล้ว ก็ขอได้โปรดสำแดงให้ข้าพระองค์ได้เห็นทางแห่งความรอดด้วย

เกิด มิเช่นนั้นแล้วข้าพระองค์ก็จะไปนอนบนรางรถไฟให้รถทับเสีย” ต่อมาเมื่อเวลาประมาณตีสี่ครึ่ง สุนทร สิงห์ก็ได้รับคำตอบจากพระเจ้า มีหมอกเมฆสีขาวส่องแสงสว่างไสวกระจายไปทั่วห้องของเขา ในกลุ่มหมอกเมฆนั้น เขาได้เห็นพระพักตร์ของพระคริสต์เจ้าลอยเด่นอยู่ มีรัศมีอันเรืองรุ่งแผ่กระจายไปรอบ ๆ พระองค์ได้ตรัสกับเขาว่า “เจ้าข่มเหงเราทำไม เราได้ให้ชีวิตแก่เจ้า เราขอมสละชีวิตของเรา ขอมถูกรึงบนไม้กางเขน ก็เพื่อให้เจ้าและมนุษย์ได้รับความรอด” ทันทีที่สุนทร สิงห์ ได้ยินพระคำรัสของพระองค์ และได้เห็นพระพักตร์ซึ่งเปี่ยมไปด้วยความรัก และความเมตตาของพระองค์ ความรู้สึกที่เคยเป็นปฏิปักษ์ต่อพระองค์ ก็เหือดหายไปจากจิตใจของเขาอย่างสิ้นเชิง เขารู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ประเสริฐสุด ทรงอภัยโทษในความผิดบาปของเขา และได้ยอมรับพระองค์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขา ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา และ ในทันทีที่เขายอมรับพระองค์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขานั้น ความสงบสุขอันใหญ่ยิ่งที่เขาใฝ่หามาเป็นเวลานานแสนนาน ก็ฉายเข้ามาในดวงจิตของเขา แม้ว่าภาพนั้นจะเลือนหายไปแล้ว แต่ความตื่นตื้นตันยินดีในเหตุการณ์นั้น ยังฝังแน่นในความรู้สึกของเขาเสมอมา

เมื่อ สุนทร สิงห์ ได้เล่าเรื่องราวเหล่านี้ให้บิดาและพี่ ๆ ของเขาฟังพร้อมกับสารภาพว่า บัดนี้เขาได้ยอมเชื่อฟังในพระเยซูคริสต์แล้ว ก็ได้ทำให้บิดาและพี่ ๆ ของเขาตกใจและงงเง้งไปตาม ๆ กัน แทนไม่เชื่อว่าจะได้ยินถ้อยคำเหล่านี้จาก สุนทร สิงห์ ทุกคนต่างพยายามเกลี้ยกล่อม ให้เขากลับใจหันมาเชื่อตามลัทธิซิกซ์ ในศาสนาฮินดูของเขาดั้งเดิม แต่เมื่อไม่สำเร็จ ก็ให้เขาออกจากโรงเรียนของมิชชันแห่งนั้น และในที่สุดโรงเรียนนี้ก็ถูกปิดเนื่องจากถูกข่มเหงเบียดเบียน และซำร้ายไปกว่านั้นก็คือ ร้านค้าในเมืองนั้น ไม่ยอมขายอาหารให้กับคริสเตียนในท้องถิ่นนั้นเลย

สำหรับสุนทร สิงห์ ก็แทบจะกล่าวได้ว่าไม่มีความสุขกายสบายใจเลยแม้แต่น้อย ทั้งนี้เพราะถูกบีบบังคับขู่เคี่ยวจากพี่ ๆ และบิดา จนในที่สุดครั้งหนึ่งเขาไม่สามารถที่จะทนอยู่ในสภาพเช่นนั้นได้ ดังนั้น เขาจึงตัดสินใจที่จะเดินทางไปยังสำนักงานของมิชชันนารีในเมืองลูเรียนา ซึ่งมิชชันนารีในเมืองนั้นได้ให้การต้อนรับเขาเป็นอย่างดี และพยายามปกป้องไม่ให้ถูกรบกวนจากครอบครัวของเขา ณ ที่แห่งนี้เอง สุนทร สิงห์ ได้ศึกษาต่อในชั้นมัธยมศึกษา แต่เนื่องจากสุนทร สิงห์ เป็นเด็กที่มีความอ่อนไหวง่าย และอุดมคติอันสูงส่ง ดังนั้นเมื่อเขาได้พบว่า เพื่อนนักเรียนร่วมชั้นด้วยกันมิได้ประพฤติตนให้สมกับเป็นคริสเตียน เขาจึงเริ่มรู้สึกไม่สบายใจ และในที่สุดก็ต้องลาออกจากโรงเรียนแห่งนี้ และเดินทางกลับไปอยู่กับบิดามารดา และพี่ ๆ ที่เมืองรามปุระ อีกเช่นเคย ในการกลับมาของสุนทร สิงห์ในครั้งนี้ ทุกคนในครอบครัวต่างก็ตั้งความหวังว่า เขาคงจะเลิกล้มความเชื่อในพระเยซูคริสต์แล้ว แต่แล้วทุกคนผิดหวัง เพราะสุนทร สิงห์ มีความใฝ่ใจในพระเยซูมากกว่าเดิมอีก ตกลงถึงตอนนี้ สุนทร สิงห์ ได้ตัดสินใจอย่างเด็ดขาดที่จะประกาศตนละทิ้งลัทธิซิกซ์ อันเป็นศาสนาเดิมของเขา โดยการตัดมวยผมทิ้ง ซึ่งลัทธิซิกซ์ของเขาถือว่า เป็นเครื่องชี้บ่งถึงศักดิ์ศรีของบุคคลในศาสนา นี้ การกระทำของสุนทร

สิงห์ ทำให้ญาติพี่น้องทั้งหลายเกลียดชังและตัดเป็นตัดตายกับเขาในทันที โดยถือว่าเขาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใคร ๆ กับครอบครัวของเขาอีกต่อไป อาหารการกินก็เป็นไปอย่างต่ำต้อย และแร้นแค้น ทั้งนี้เพราะว่าบุคคลเหล่านั้นถือว่า เขาได้กลายเป็นคนจำพวก “ฉันทาล” ไปเสียแล้ว ไม่สมควรที่ญาติพี่น้องทั้งหลายของเขาคงจะเอื้อมาแต่ต้องเขาอีกต่อไป สุนทร สิงห์ รู้สึกสลดใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้รับการปฏิบัติเช่นนั้น เขารู้สึกขมขื่นร้าวรานใจเป็นที่สุด ความเจ็บปวดรวดร้าวครั้งนี้ประหนึ่งน้ำหนักของไม้กางเขนที่เขาต้องแบกติดตามองค์พระเยซูคริสต์ไปนั่นเอง ซึ่งเขารู้สึกว่าออกจะเป็นภาระหนักเกินกว่าที่เขาจะทนไหว

พี่เขยคนหนึ่งของสุนทร สิงห์ เมื่อรู้ข่าวเช่นนี้เข้า ก็รู้สึกไม่สบายใจและคิดว่ายังพอที่จะมีความหวังที่จะทำให้เขา หันกลับมาสู่ความสุขในครอบครัวเช่นเดิม จึงได้รับตัวของสุนทร สิงห์ ไปอยู่กับเขาที่รัฐสภา เขาได้ปลอบโยนและโน้มน้าวจิตใจของสุนทร สิงห์ ต่าง ๆ นานา ครั้นเมื่อเห็นว่าไม่อาจโน้มน้าวจิตใจของสุนทร สิงห์ ให้เห็นคล้อยไปตามคำชักชวนของตนได้ จึงได้ยกเอาชาติ ชั้น วรรณะ ขึ้นมากล่าวอ้าง โดยชี้แจงว่าเขาเกิดมาในตระกูล สิงห์ (หรือราชสีห์) ซึ่งหมายถึงความเป็นเจ้าแห่งสัตว์ทั้งหลาย ส่วนคริสเตียนนี่เป็นคนต่ำชั้นวรรณะ ไม่มีสง่าราศีอะไร เปรียบเหมือนกับสุนัข ใยเขาจึงมาเกลือกกลั้วกับบุคคลเช่นนั้น แต่ในที่สุดเมื่อเห็นว่าไม่สามารถแก้ไขปัญหานี้ได้ จึงได้ส่งตัวของสุนทร สิงห์ ให้กลับไปอยู่กับบิดาและพี่ ๆ ของเขาดังเดิม

ในครั้งหลังสุดนี้เอง สุนทร สิงห์ ได้ถูกบิดา และพี่ ๆ ขับไล่ออกจากบ้าน มิให้นำสิ่งใดไปด้วย นอกจากเสื้อผ้าที่สวมอยู่ และเงินจำนวนเล็กน้อยซึ่งพอที่จะเป็นค่าพาหนะเดินทางไปยังเมืองอื่นได้เท่านั้น สุนทร สิงห์ออกจากบ้านมาด้วยความว้าวุ่น ปราศจากที่พึ่งพิง ปราศจากญาติมิตร หรือบุคคลใดที่จะเอาใจใส่ดูแล เขาจะต้องออกจากบ้านอันเป็นที่อยู่อาศัยตั้งแต่เล็กแต่น้อยด้วยความหดหู่ ด้วยเงินจำนวนเล็กน้อยที่มีอยู่นั้น สุนทร สิงห์ ได้ตัดสินใจเดินทางไปหาศิษยาภิบาลชาวอินเดีย ที่เมืองปาเทียลา ซึ่งก็ได้รับการต้อนรับจากศิษยาภิบาลผู้นั้น และภรรยาของเขาเป็นอย่างดี แต่ทันทีที่สุนทร สิงห์เดินทางไปถึง เขาก็ล้มป่วยลง และอาการอยู่ในขั้นร้ายแรงยิ่งนัก แพทย์ผู้ทำการรักษาได้อธิบายว่า เขาถูกวางยาพิษ โดยเจ็ลงในอาหารก่อนที่จะเดินทางออกจากบ้าน อาการของเขาสาหัสมาก อยู่ในระหว่างความเป็นความตายเท่ากัน ภรรยาของศิษยาภิบาลผู้นั้นได้นำผงเฝือกไข้ของสุนทร สิงห์ตลอดคืน ด้วยความรู้สึกสงสารอย่างจับใจ เพราะอีกไม่กี่ชั่วโมงนี้แล้วที่เขาจะต้องจากเธอไป ทั้งนี้เพราะแพทย์ผู้ทำการรักษาและวินิจฉัยโรค ได้ให้คำมั่นสัญญาว่าพรุ่งนี้เขาจะกลับมาอีก เพื่อร่วมในงานศพของสุนทร สิงห์!

สุนทร สิงห์ นอนแน่นิ่ง โลหิตไหลรินออกจากปากอยู่เรื่อย ๆ ร่างกายอ่อนเปลี้ย เนื่องจากดำรงชีวิตอยู่ด้วยความอดอยากเป็นเวลานาน ในขณะที่เขานอนสงบอยู่นั้น เขาก็เกิดความเชื่อขึ้นอย่าง

ลึกซึ้งว่า พระเจ้ามิได้ทรงเรียกให้เขาออกมาจากความมืดมน เพื่อให้พบกับความตาย โดยที่ไม่เปิดโอกาสให้เขาเป็นพยานเพื่อพระคริสต์เลยแม้แต่น้อย ด้วยเหตุนี้เขาจึงรวบรวมเรี่ยวแรงที่มีอยู่ อธิษฐานต่อพระองค์ ครั้นเช้าวันรุ่งขึ้นก็ปรากฏว่าสุนทร ลิงห์ ยังคงมีชีวิตอยู่ เป็นแต่เพียงอ่อนเพลียมากเท่านั้นเอง นายแพทย์ซึ่งคิดว่าอย่างไรเสียเขาก็ต้องตาย แต่เมื่อเห็นเขามีชีวิตอยู่ก็ประหลาดใจมาก และด้วยความรู้สึกประทับใจในสุนทร ลิงห์ อย่างมากนี่เอง ทำให้นายแพทย์ผู้นี้หันกลับมาศึกษาค้นคว้าพระคริสตธรรมคัมภีร์ และในที่สุดเขาก็ได้กลายเป็นคริสเตียน และได้ทำหน้าที่เผยแผ่พระกิตติคุณของพระคริสต์ ในฐานะเป็นมิชชันนารีประจำประเทศพม่า

เมื่อสุนทร ลิงห์แข็งแรงดีแล้ว เขาก็ออกเดินทางไปหาคณะมิชชันนารีชาวอเมริกันที่เมืองลูเซียนาอีกครั้งหนึ่ง ณ ที่นั่น เขาได้ต้อนรับเป็นอย่างดี อย่างไรก็ตามทางญาติพี่น้องของเขาก็ยังติดตามรังควานเขาอยู่เสมอมา บางครั้งได้ก่อให้เกิดเหตุการณ์อย่างร้ายแรง จนกระทั่งต้องขอร้องเจ้าหน้าที่บ้านเมือง มารับเหตุการณ์จึงสงบลง ด้วยเหตุที่สุนทร ลิงห์ ถูกรบกวนอยู่ตลอดเวลา จึงไม่สามารถที่จะศึกษาเล่าเรียน และอยู่ได้อย่างสงบสุข ดังนั้นทางคณะมิชชันนารี ในเมืองลูเซียนา จึงได้ส่งเขาไปอยู่กับหน่วยแพทย์และพยาบาลมิชชันที่เมืองสะบารู ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองลิมะลา 35 กิโลเมตร ณ ที่นั่น สุนทร ลิงห์ ได้ใช้ชีวิตอยู่อย่างสงบ และศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้อย่างเต็มที่ และในที่สุดเขาก็ได้รับศีลบัพติศมา

สุนทร ลิงห์ ได้เคยปฏิญาณไว้อย่างแน่วแน่ว่า หากว่าพระเจ้าทรงนำเขาไปสู่ความสงบสุขได้อย่างแท้จริงแล้ว เขาจะยอมสละทุกสิ่งทุกอย่างแม้กระทั่งชีวิต เพื่อรับใช้พระองค์ ครั้นเมื่อเขาได้รับความสงบสุขนั้นโดยทางพระเยซูคริสต์แล้ว เขาก็ตั้งใจที่จะรับใช้พระองค์อย่างเต็มความสามารถ ด้วยเหตุที่สุนทร ลิงห์ ยังมีความฝงใจของคำสอนของมารดาในครั้งยังเยาว์วัย ซึ่งตั้งใจให้เขาเป็นนักบวช ด้วยเหตุนี้ สุนทร ลิงห์ จึงได้ปรับปรุงเครื่องแต่งกายของเขา โดยครองผ้าสีส้ม เช่นเดียวกับนักบวชคนอื่น ๆ ซึ่งเรียกกันว่า “สาธุ” แต่สุนทร ลิงห์มิใช่สาธุ เช่นเดียวกับบุคคลเหล่านั้น หากแต่เป็นสาธุ หรือนักบวชของพระเจ้า ผู้ซึ่งยอมสละทุกสิ่งทุกอย่างแล้วเพื่อจะรับใช้พระองค์

สุนทร ลิงห์ ตัดสินใจ เดินทางไปเผยแผ่พระกิตติคุณของพระคริสต์ ตามหมู่บ้านชนบทต่าง ๆ เขาได้เดินทางไปประกาศพระกิตติคุณอย่างไม่ย่อท้อ ทั้งที่นิคมน้อยใหญ่ทั้งหลาย บางครั้งเขาก็ถูกผู้คนเอาก้อนอิฐ ก้อนหินขว้างปา เพราะไม่อยากจะฟังเรื่องราวของพระเจ้า แต่สุนทร ลิงห์ก็มีได้โต้ตอบแต่ประการใด เขาเผชิญหน้ากับบุคคลผู้บ้าคลั่งเหล่านั้นด้วยความหนักแน่นและสุขุม ด้วยใบหน้าอันยิ้มละม้าย เขาบอกบุคคลเหล่านั้นว่า พระคริสต์ได้ทรงทนทุกข์เพื่อเขามากยิ่งกว่านั้น จนไม่อาจประมาณได้ เพราะฉะนั้นการที่เขาถูกข่มเหงเบียดเบียนเพียงเท่านี้ จึงไม่เป็นเหตุทำให้เขาต้องสะดุ้งหว่นไหวแต่ประการใด เขาได้เดินทางไปเรื่อย ๆ จากหมู่บ้านนี้ ไปยังหมู่บ้านนั้น ไม่มีที่สิ้นสุด เขาได้ละทิ้งญาติพี่น้อง

นื่อง และความสุขทั้งหลาย เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ทรัพย์สมบัติที่นำติดตัวไปด้วยก็ไม่มีอะไร นอกจาก เครื่องแต่งกายแบบนักบวช ซึ่งเป็นผ้าฝ้ายบาง ๆ และได้เดินทางด้วยเท้าเปล่า เขาต้องเผชิญกับภัยอันตรายต่าง ๆ มากมายหลายอย่าง ทั้งจากหมู่มนุษย์ด้วยกันเอง และจากภัยธรรมชาติ ต้องสู้ทนกับ อากาศอันหนาวเหน็บ บางครั้งถูกหนามและแฉะหินบาดฝ่าเท้าเป็นบาดแผล ไม่สามารถเดินทางไปได้ โดยสะดวก แต่สุนทร ลิงห์ ก็สำนึกอยู่เสมอว่า การเป็นนักบวชนั้นจำต้องอดทนและด้วยความอดทนนี้เอง ที่ทำให้เขาสามารถดำรงชีวิตเรื่อยมาด้วยความปกติสุข มีหลายครั้งที่ชาวบ้านต้อนรับจับสู้ สุนทร ลิงห์ เป็นอย่างดี เพราะเข้าใจว่าเป็นนักบวชฮินดู แต่ครั้งเมื่อทราบว่าเขานักบวชคริสเตียน เดินทางมาประกาศเผยแผ่พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า บุคคลเหล่านั้นก็กลับจับได้ไล่ส่ง สุนทร ลิงห์ ออกไปเสียจากหมู่บ้านอย่างไม่ยั้ง

บทที่ 3 ระยะแรกในการปฏิบัติรับใช้พระเจ้า

ในการเดินทางไปประกาศเผยแผ่ในทางตอนเหนือ ของประเทศอินเดียนั้น เป็นไปอย่างยากลำบากมาก ทั้งนี้เพราะถนนหนทางทุรกันดารเต็มไปด้วยหุบเขา นอกจากนี้ยังต้องเผชิญกับสัตว์ป่า ตลอดจนโจรผู้ซวย ซึ่งมีอยู่อย่างชุกชุม

มีหลายครั้งที่ชาวบ้านไม่ยอมให้การต้อนรับ สุนทร ลิงห์ จึงต้องหาที่หลับนอนตามถ้ำต่าง ๆ หรือใต้ต้นไม้เท่าที่จะหาได้ มีอยู่ครั้งหนึ่งสุนทร ลิงห์ ได้เข้าไปพักนอนในถ้ำ ครั้นเมื่อตื่นนอนเขาก็รู้สึกตกใจเป็นที่สุด เพราะพบว่าใกล้ ๆ กับที่นอนของเขานั้น เสือตัวกำลังนอนหลับอยู่ บางครั้งในระหว่างการเดินทางก็มีเสือคำคอยข่มขู่ติดตามอยู่ทุกกระยะ ภัยอันตรายจากสัตว์ป่าเหล่านี้ไม่เพียงแต่ติดตาม สุนทร ลิงห์ มาห่าง ๆ เท่านั้น แม้ในบางเวลามันก็ตามมาจนประชิดติดตัวทีเดียว ครั้งหนึ่งสุนทร ลิงห์ นอนหลับในถ้ำ เมื่อตื่นนอน เขาก็พบว่า มีงูเห่าขนาดใหญ่นอนขดตัวอยู่ใต้ผ้าห่มของเขานั่นเอง อาจจะเป็นเพราะคำอธิษฐานของสุนทร ลิงห์ ซึ่งว่า “ขออย่าให้สัตว์ป่าทำอันตรายข้าพระองค์เลย” กระมัง พระเจ้าจึงได้ทรงปกป้องคุ้มครองเขาตลอดมา

ครั้งหนึ่งสุนทร ลิงห์ เดินทางผ่านป่าทึบ ระหว่างทางเขาได้ถูกโจรสี่คนดักปล้น หนึ่งในสี่นั้น เขามีค้อนถือของเข สุนทร ลิงห์ไม่สามารถต่อสู้ป้องกันตัวได้เลย เขาคิดว่าอย่างไรเสียก็คงต้องตายแน่แล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ เขาจึงคิดปลงตก และก้มศีรษะลงเพื่อที่จะรับคมมีด การกระทำของสุนทร ลิงห์ เป็นไปโดยที่โจรเหล่านั้นไม่คาดคิดมาก่อน จึงรู้สึกแปลกใจมาก แต่เนื่องจาก สุนทร ลิงห์ ไม่มีทรัพย์สินอะไรที่จะให้แก่โจรเหล่านั้น มันจึงได้ยึดเอาผ้าห่มนอนของเขา แล้วปล่อยตัวไป สุนทร ลิงห์ คิดว่าอย่างไรเสียก็คงจะถูกโจรผู้นั้นฆ่าเสียเป็นแน่แท้ทีเดียว แต่เมื่อไปถึงเหตุการณ์ก็คลี่คลายไปในทางที่ดี โจรผู้นั้นถามสุนทร ลิงห์ว่าเป็นใคร และสั่งสอนเรื่องอะไร สุนทร ลิงห์ อธิบายให้โจรผู้นั้นทราบว่าเขานักบวชคริสเตียน สั่งสอนเรื่องราวเกี่ยวกับพระเจ้า พลังเปิดพระคริสตธรรมใหม่ขึ้น อ่านเรื่องราวเกี่ยวกับ เศรษฐี และลาซารัส ให้โจรผู้นั้นฟัง โจรผู้นั้นได้ซักถาม สุนทร ลิงห์ เกี่ยวกับบั้นปลายของเศรษฐีผู้นั้นว่าเป็นอย่างไร สุนทร ลิงห์ อธิบายให้ฟังว่า เศรษฐีผู้นั้นได้รับความทุกข์ทรมานอย่างยิ่งเรื่องราวของเศรษฐีและลาซารัสนี้ ทำให้โจรรู้สึกเป็นทุกข์และหวาดกลัวมาก เพราะแม้เพียงความผิดบาปอันเล็กน้อยที่ไม่ยอมให้อาหารแก่ลาซารัส ยังทำให้เศรษฐีต้องเผชิญกับความยากลำบากเช่นนั้น หากเป็นความผิดบาปอันมหันต์ที่เขาได้ก่อไว้เป็นอันมาก ก็จะทำให้เขาต้องเผชิญกับความทุกข์ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด

สุนทร ลิงห์ สบโอกาส จึงอธิบายให้โจรผู้นั้นรู้ถึงพระคุณของพระเยซูคริสต์ที่ทรงมีต่อเขา ตลอดจนความรักอันใหญ่หลวงของพระองค์ คำพูดของสุนทร ลิงห์ ทำให้โจรผู้นั้นสำนึกถึงความผิด

เขารู้สึกเสียใจ และร้องไห้ด้วยน้ำตานองหน้า และเล่าถึงความผิดที่ตนได้ก่อมาแล้วในอดีตให้สุนทร สิงห์ ฟัง หลังจากนั้นเขาได้นำสุนทร สิงห์ ไปยังถ้ำอันเป็นที่พักของเขา จัดหาอาหารให้ สุนทร สิงห์ รับประทาน และขอร้องไห้นอนหลับพักผ่อนกับเขา ครั้นรุ่งเช้า โจรผู้หนึ่งได้พาสุนทร สิงห์ ไปยังสถานที่แห่งหนึ่งภายนอกถ้ำ ที่นั่น เขาได้ชี้ให้สุนทร สิงห์ ดูกองกระดูกมนุษย์เป็นอันมาก พร้อมกับสารภาพว่า บุคคลผู้เคราะห์ร้ายเหล่านั้นล้วนแต่ถูกเขาฆ่าเป็นการก่อกรรมทำบาปอย่างมหันต์ พร้อมกันนั้นเขาก็ถามด้วยความกังวลว่า พระเจ้าทรงยกโทษให้แก่เขาได้หรือไม่ สุนทร สิงห์ รู้สึกสงสารและเห็นใจโจรผู้นี้มาก เมื่อเห็นเขาสำนึกตัวในความผิดบาปของเขา เช่นนี้ จึงได้เล่าเรื่องเกี่ยวกับโจรที่ถูกตรึงไว้เคียงข้างกับพระเยซู และอธิบายให้เขาฟังว่าโจรใจร้ายซึ่งฆ่าคน เป็นนิจสินนั้นไม่มีเพียงแต่เขาคนเดียว แม้ในอดีตสมัยพระเยซูก็มีเช่นเดียวกัน และแม้ว่าได้ก่อกรรมทำบาปไว้เช่นนั้นก็ตาม หากเขายอมรับเอาพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้ออก และสารภาพความผิดบาปทั้งปวงให้แก่พระองค์ พระองค์ก็ทรงยินดียกโทษให้แก่เขา สำหรับกรณีของโจรผู้นี้ก็เช่นเดียวกัน หากว่าเขาสารภาพความผิดบาปทั้งหมดของเขาต่อพระเจ้า และยอมรับเอาพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้ออกของเขาอย่างจริงใจแล้ว พระองค์ก็จะทรงยกโทษให้แก่เขา ต่อจากนั้นบุคคลทั้งสองก็ได้คุกเข่าอธิษฐานร่วมกัน โจรผู้หนึ่งได้ทูลขอให้พระเยซูทรงอภัยโทษให้แก่เขา สุนทร สิงห์ ได้นำโจรกลับใจผู้นี้ไปหามิชชันนารีในเมือง เพื่อรับการอบรมสั่งสอนเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เพิ่มเติม และในที่สุดโจรผู้หนึ่งก็ได้รับศีลล้างบาป ผลของการเปลี่ยนแปลงของโจรกลับใจผู้นี้ ได้ทำให้พวกเพื่อนโจรของเขาอีกสามคนพลอยเปลี่ยนชีวิตไปด้วยเช่นเดียวกัน โดยละทิ้งความชั่วในอดีตเสียอย่างสิ้นเชิง และหันมาประกอบวิชาชีพอย่างสุจริตชนทั้งหลาย

สุนทร สิงห์ได้ออกไปเผยแพร่พระกิตติคุณต่อไปเรื่อย ๆ ในท้องที่บางแห่งประชาชนก็ให้การต้อนรับเป็นอย่างดี เพราะรู้แล้วว่าเขาคือผู้บริสุทธิ์ แต่บางคนก็ยังไม่ต้อนรับอยู่นั่นเอง และบางครั้งก็ต้องถูกบุคคลเหล่านั้นจับไปจองจำ และทำทารุณกรรมต่าง ๆ นานา แต่สุนทร สิงห์ ก็ไม่หวั่นไหว เพราะว่าพระเจ้าทรงช่วยเหลือเขาอยู่ตลอดเวลา

บทที่ 4 สู่ประเทศิเบต

เนื่องจากสุนทร สิงห์ เกิดมาในทางตอนเหนือของประเทศอินเดีย และเจริญเติบโตที่นั่น เขาจึงต้องการให้ชาวอินเดียในทางภาคเหนือ ได้ทราบถึงเรื่องราวของพระเยซูคริสต์เช่นเดียวกับเขา และมีความมุ่งมั่นที่จะเดินทางไปประกาศพระกิตติคุณจนถึงประเทศิเบตด้วย ในการนี้ ได้มีผู้หวังดีหลายคน ตักเตือน ไม่อยาก让他เดินทางไปประเทศิเบต เพราะเกรงว่าเขาอาจจะถูกจับไปทรมาน หรือถูกฆ่าเสียก็ได้ ทั้งนี้เพราะชาวอิเบต เป็นผู้ที่เคร่งครัดในศาสนาของเขาเป็นอันมาก และจะไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งสอนของใครเป็นอันขาด นอกจากนั้นเขายังไม่ยอมอนุญาตให้ผู้ประกาศข่าวต่างชาติเดินทางเข้าไปเผยแพร่อีกด้วย แม้แต่ผู้ประกาศชาวอินเดียเองก็ตาม นอกจากนั้นจะต้องเผชิญกับภัยธรรมชาติอีกนานาประการ แม้ว่าบุคคลเหล่านั้นจะตักเตือน และห้ามปรามด้วยความหวังดีเพียงใดก็ตาม แต่สุนทร สิงห์ ได้ตัดสินใจอย่างแน่วแน่แล้วว่า เขาจะต้องเดินทางไปให้ได้ เขามีความเชื่ออย่างฝังใจว่า พระเจ้าได้ทรงใช้ให้เขาเดินทางไปประกาศพระกิตติคุณของพระองค์ในแคว้นแคว้นเหล่านั้น เพราะฉะนั้น ไม่ว่าจะต้องเผชิญกับสิ่งใดก็ตาม เขาจะต้องสู้ทนจนถึงที่สุด

สุนทร สิงห์ เดินทางไปยังประเทศิเบตครั้งแรก เมื่ออายุได้เพียง 19 ปี เท่านั้น นอกเหนือไปจากอุปสรรคดังกล่าวแล้ว อุปสรรคอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งก็คือ เขาพูดภาษาอิเบตไม่ได้เลย แต่บังเอิญมีชาวอเมริกันสองคน ซึ่งอาศัยอยู่ที่ชายแดนตอนเหนือของประเทศอินเดียได้ให้ความช่วยเหลือ นอกจากจะถือกุญแจในด้านอาหารการกินและเสบียงกรังแล้ว เขายังเอื้อเฟื้อในการเดินทางอีกด้วย โดยมีเป้าหมายให้คนงานคนหนึ่งของเขาช่วยนำทาง สุนทร สิงห์ จนกว่าจะถึงเขตที่สุนทร สิงห์ สามารถเดินทางไปได้อย่างปลอดภัย

เมื่อสุนทร สิงห์ เดินทางไปถึงประเทศเนปาล เขาถูกจับกุมคุมขัง ขณะที่กำลังสั่งสอนประชาชนอยู่ เขาได้ใช้เวลาในขณะที่ถูกจับกุมคุมขังนั้น เป็นพยานให้กับนักโทษต่าง ๆ ในสถานทีนั้น ได้รู้ถึงเรื่องราวของพระเจ้าและประสบการณ์ในชีวิตของเขา ซึ่งเป็นผลทำให้นักโทษหลายคนหันมาเชื่อและรับเอาพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขา ข่าวการที่สุนทร สิงห์สามารถเปลี่ยนจิตใจของนักโทษให้หันมาเชื่อในพระเยซูคริสต์ได้นี้ ทำให้ผู้คุมเกลียดแค้นมาก เขาได้นำตัวสุนทร สิงห์ออกจากเรือนจำ และเอาไปประจานที่ตลาด โดยถอดเสื้อผ้าออก ให้นั่งลงบนพื้นดิน และเอามือกับเท้าจำข้อคาไว้แล้วปล่อยให้ผู้อยู่อย่างนั้นตลอดทั้งวัน โดยไม่ยอมให้รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำเลยแม้สักหยดหนึ่ง เท่านั้นยังไม่พอนำเขายังได้นำเอาพวกทากและปลิงโยนใส่ร่างกายของสุนทร สิงห์ เพื่อให้มันดูดเลือดเขาอีกด้วย ร่างกายของสุนทร สิงห์ เต็มไปด้วยรอยฟกช้ำ และบาดแผล จากการทารุณ ซึ่งไม่เป็นการเกินความจริงแต่อย่างใด หากเขาจะกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีรอยประทับตราของพระเยซูคริสต์ติดอยู่ที่ตัวของ

ข้าพเจ้าแล้ว” ตลอดเวลาที่สุนทร สิงห์ ถูกทรมานอยู่นั้น ชาวเมืองได้ห้อมล้อมจับกลุ่มมองดูเขา ด้วยความสมน้ำหน้า และเยาะเย้ยถากถางต่าง ๆ นานา ไม่มีใครมีความเมตตาปราณี พอที่จะให้น้ำดื่มแก่เขาสักคน สุนทร สิงห์ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด จิตใจของข้าพเจ้าจึงเต็มไปด้วยความสุข มีความปลื้มยินดีตลอดเวลา จนกระทั่งสามารถร้องเพลง และเทศนาสั่งสอนบุคคลเหล่านั้นได้” เนื่องจากสุนทร สิงห์ ถูกทรมานในลักษณะเช่นนั้นทั้งกลางวันและกลางคืน ประกอบกับเสียเลือดไปมาก ดังนั้นเขาจึงรู้สึกเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียลงมาก ครั้นรุ่งเช้า ผู้คุมซึ่งนำตัวสุนทร สิงห์ มาทรมาน เห็นว่าสุนทร สิงห์ มีฤทธิ์อำนาจซึ่งเขาไม่สามารถทราบได้ จึงได้ปล่อยตัวไป การที่ต้องถูกทรมานเป็นเวลานานและอดข้าวอดน้ำนั้น ทำให้สุนทร สิงห์ อ่อนเพลียมาก เมื่อถูกปล่อยตัวก็เป็นลมหมดสติไป ครั้นเมื่อรู้สึกตัว เขาก็เริ่มกระเสือกกระสนไปจากที่นั้น ในห้องถื่นนั้นมีบางคนเป็นคริสเตียน แต่ไม่กล้าประกาศตัวออกมาอย่างเปิดเผย บุคคลเหล่านี้ได้ต้อนรับสุนทร สิงห์ และเอาใจใส่เลี้ยงดู จนกระทั่งสุนทร สิงห์ มีกำลังวังชาแข็งแรงขึ้นดังเดิม จึงได้อำลาคริสเตียนเหล่านั้นมุ่งสู่ประเทศชิบเตต่อไป

สุนทร สิงห์ ตระหนักดีว่า เขาจะต้องเผชิญกับภัยอันตรายทุกด้าน ไม่เพียงแต่จะเกิดจากพวกนักบวชชาวชิบเตเท่านั้น หากทั้งต้องเผชิญกับภัยธรรมชาติ ในการเดินทางนานาประการอีกด้วย แต่ด้วยความเชื่อมั่นว่า พระเจ้าประทับอยู่กับเขา และทรงร่วมเดินทางกับเขา ดังนั้นเขาจึงไม่หวาดหวั่นอะไรเลย

ยิ่งเดิน ทางก็ยิ่งคดเคี้ยวเลี้ยวไปตามหน้าผา และสูงชันยิ่งขึ้นทุกขณะ เมื่อถึงบริเวณที่เริ่มจะปกคลุมด้วยหิมะ พวกที่เดินทางไปส่งก็หยุด คงปล่อยให้สุนทร สิงห์ และผู้นำทางชาวชิบเตเดินทางต่อไปตามลำพัง

ยิ่งขึ้นสู่ที่สูง ๆ ลมก็ยิ่งพัดจัดมาก จนกระทั่งบุคคลทั้งสองรู้สึกแสบใบหน้าและขาไปหมด ประหนึ่งถูกเขี่ยด้วยเส้กระนั้น ระหว่างทางบุคคลทั้งสองได้พบชายคนหนึ่ง นอนคว่ำหน้าอยู่ท่ามกลางพายุหิมะ ซึ่งโปรยลงมากลบไปทั้งร่าง จึงได้หยุดให้ความช่วยเหลือ แต่ผู้นำทางเห็นว่าจะเป็นภาระหนัก จึงบอกให้เดินทางต่อไป

แม้จะเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง และพินฝ่ากับความหนาวเหน็บของพายุหิมะที่พัดกระหน่ำมาอย่างทารุณ แต่มโนธรรมอันสูงส่งของสุนทร สิงห์ ไม่สามารถที่จะทำให้เขาเฉยเมยต่อการช่วยเหลือชายผู้นั้นได้ จึงบอกให้ผู้นำทางของเขาเดินทางล่วงหน้าไปก่อน ส่วนตัวเขาจะหยุดดูแล และให้ความช่วยเหลือเท่าที่จะทำได้ สุนทร สิงห์ ได้พบว่าชายผู้เคราะห์ร้ายนั้นยังไม่ตาย เป็นแต่เพียงร่างกายเย็นเฉียบไปเท่านั้น จึงได้พยุงขึ้นและประคองให้จีหลังของตน แล้วตะเกียกตะกายเดินทางต่อไป

ทั้ง ๆ ที่ต้องแบกน้ำหนักจนหลังสู้ และขาสิ้นจนแทบจะก้าวไม่ออก แต่สุนทร สิงห์ก็กัดฟันทนพยายามมุ่งหน้าต่อไปจนได้ เมื่อใกล้จะถึงที่พักระหว่างทาง ก็พบว่าผู้นำทางของเขาอนฟูอยู่กับกองหิมะ เมื่อไปถึงที่พักคนเดินทางแล้ว สุนทร สิงห์ ก็ขอร้องให้ผู้เป็นเจ้าของที่พักออกไป ช่วยเหลือนำคนเดินทางของเขาเข้ามาให้การปฐมพยาบาลต่อไป แต่ปรากฏว่าคนนำทางของสุนทร สิงห์ได้สิ้นชีวิตเสียแล้ว ส่วนผู้ที่เขาประทับประคองมานั้น กลับรอดชีวิตได้อย่างน่าอัศจรรย์

เช้าวันรุ่งขึ้น สุนทร สิงห์ ก็ออกเดินทางต่อไป โดยไม่คำนึงว่า อากาศจะเยือกเย็นใกล้จุดเยือกแข็ง หรือหนทางเต็มไปด้วยอันตรายอย่างไร บางตอนไหลเขาอันเป็นทางเดินก็ขาดลง มีเพียงสะพานไม้บอบบางที่สร้างขึ้นอย่างหยาบ ๆ เพื่อใช้ชั่วคราวเท่านั้น สุนทร สิงห์ต้องไต่ไปด้วยความระมัดระวัง และบางครั้งก็ต้องไต่ข้ามสายน้ำอันเชี่ยวกราก

ในที่สุดก็ถึงหมู่บ้านแห่งแรกในประเทศทิเบต ผู้คนที่นั่นรู้สึกสนใจในตัวของสุนทร สิงห์ มากต่างพากันแออัดยัดเยียดรอฟังคำสอนของเขา แต่ขณะเดียวกันก็มีบางคนวิพากษ์วิจารณ์ในพฤติกรรมของสุนทร สิงห์ต่าง ๆ นานา เพราะก่อนที่สุนทร สิงห์ จะเดินทางมาถึงหมู่บ้านแห่งนี้ เขาได้อาบน้ำ และซักเครื่องนุ่มห่มในแม่น้ำนั้น ซึ่งชาวทิเบตถือว่า การอาบน้ำหรือซักเสื้อผ้าเป็นเรื่องของคนบาป เพราะคนบาปเท่านั้นที่จำเป็นต้องชำระทั้งร่างกายและจิตใจ ส่วนคนดีนั้นไม่จำเป็นต้องอาบน้ำหรือซักเสื้อผ้าเลย โดยเหตุนี้บางคนจึงตั้งข้อสงสัยว่า สุนทร สิงห์ เป็นผู้ที่ไม่ค่อยจะบริสุทธิ์นัก ไม่น่าเชื่อถือ แต่บางคนให้ความเห็นว่า การที่สุนทร สิงห์ อุตส่าห์เดินทางจากประเทศอินเดียมาถึงหมู่บ้านของเขาได้เช่นนี้ ต้องนับว่าเป็นคนที่ออกจะมีความเก่งกล้าผิวดสามัญชอยู่ จึงจะกระทำเช่นนั้นได้ หาไม่แล้ว ย่อมไม่สามารถเดินทางมายังประเทศทิเบตได้อย่างแน่นอน เพราะการเดินทางลำบากยากแค้นอยู่แล้ว ก็ย่อมเป็นที่ซึ่มซาบกันดีอยู่แล้ว

หลังจากที่ได้เทศนาให้ประชาชนในหมู่บ้านแห่งแรกในประเทศทิเบตได้ฟังถึงเรื่องราวของพระเจ้าแล้ว เขาก็ได้เดินทางไปสั่งสอนประชาชนในหมู่บ้านแห่งอื่น ๆ อีก โดยไม่หยุดยั้ง จนเป็นที่เลื่อมใสศรัทธาของชาวทิเบตเหล่านั้น เมื่อสุนทร สิงห์เดินทางไปถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง เขาสังเกตว่าหมู่บ้านแห่งนั้นมีคนพิการ ถูกตัดแขนตัดขาเป็นจำนวนมากผิดปกติ จึงสอบถามดูก็ได้ความว่า พวกเขาถูกรบและโจรได้มาปล้นสะดมหมู่บ้านนี้อยู่บ่อย ๆ หากใครขัดขืนมันก็จะทำร้ายร่างกายด้วยการตัดแขนตัดขาเสีย เป็นการลงโทษจนเป็นที่หวาดหวั่นของชาวบ้านเป็นอันมาก และเป็นเหตุให้ชาวบ้านอพยพไปอยู่ที่อื่น จนแทบกลายเป็นหมู่บ้านร้างอยู่แล้ว ในขณะที่สุนทร สิงห์ กำลังเทศนาสั่งสอนชาวบ้านอยู่นั้น เป็นเวลาที่โจรเข้ามาเพื่อปล้นหมู่บ้านนั้นพอดี แต่เมื่อหัวหน้าโจรมีโอกาสได้สนทนาปราศรัย และฟังพระวาจาของพระเจ้าจากปากของสุนทร สิงห์แล้วก็เกิดความเลื่อมใสและพาพรรคพวกล่าถอยไป โดยที่ไม่ได้ทำการปล้นหรือทำร้ายผู้ใดเลย การเทศนาสั่งสอนของสุนทร สิงห์ในครั้งนี้

นับว่ายังดีอยู่ ที่มีนักบวชชาวธิเบตบางคนได้แสดงความเป็นมิตร ให้ความเอื้อเฟื้อเกื้อหนุนอยู่ตลอดเวลา แต่เมื่อสุนทร ลิงห์ ได้เทศนาสั่งสอน แพร่หลายออกไป เขาก็ได้พบกับการต่อต้านมากขึ้น เป็นเงาตามตัว ถึงขนาด บางคนได้ขู่เชิญ และเตือนให้เขาเดินทางออกไปจากประเทศทิเบต มิเช่นนั้นจะประสบกับความหายนะ แต่สุนทร ลิงห์ ก็ไม่ยอมเชื่อฟังทำตาม เขายังยืนยันที่จะปฏิบัติหน้าที่ของเขาต่อไป จนในที่สุดประธานสงฆ์ ลามะ ได้ออกคำสั่งไปยังหมู่บ้านชนบทต่าง ๆ ทั่วประเทศว่า หากมีนักบวชคริสเตียนคนใดเข้ามาในหมู่บ้าน ก็ให้จับตัวส่งไปยังประธานสงฆ์เพื่อพิจารณาโทษ ทั้งนี้เพราะว่า พวกลามะ หรือนักบวชชาวธิเบตเหล่านั้นเกรงว่า สุนทร ลิงห์จะทำให้ประชาชนของเขา คลายความจงรักภักดีที่มีต่อพวกตนลง อันเป็นเหตุให้เสื่อมอำนาจ จึงได้ร่วมมือกันหาทางกำจัดสุนทร ลิงห์ เสียแต่เนิ่น ๆ

ในที่สุด สุนทร ลิงห์ ก็ถูกจับที่เมืองลาซา ประธานสงฆ์ลามะ ได้ตัดสินประหารชีวิตสุนทร ลิงห์ ในข้อหาเข้าเมือง และเทศนาสั่งสอนพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์โดยมิได้รับอนุญาต อันเป็นการจงใจให้ชาวธิเบตให้หันไปเชื่อศาสนาอื่น ซึ่งเป็นความผิดอย่างมหันต์ ผู้ที่เกลียดชัง สุนทร ลิงห์ ได้ติดตามไปจนถึงที่ประหารชีวิตนั้นด้วย การประหารชีวิตในประเทศทิเบตในสมัยนั้น มีอยู่สองอย่างคือ หนึ่ง ใช้หนังสติ๊ก (สัตว์ประเภทวัว) ซึ่งมีอยู่เป็นอันมากในประเทศทิเบต ยึดเป็นอาวุธ เอาคนใส่ไว้ในนั้น แล้วเอาไปตากแดดให้แห้ง และเมื่อแห้งแห้งจะรัดตัวเข้ามาทำให้ผู้ที่อยู่ในนั้นได้รับความทรมาน และตายไปในที่สุด ส่วนอย่างที่สองก็ได้แก่โยนลงไปในอุโมงค์ใต้ดิน แล้วปิดฝาอุโมงค์เสีย

สุนทร ลิงห์ ถูกตัดสินประหารชีวิตในแบบที่สอง คือโยนลงไปในอุโมงค์ลึก แล้วปิดฝาอุโมงค์นั้นให้แน่น เมื่อพวกเขา นำสุนทร ลิงห์ ไปถึงอุโมงค์นั้นแล้ว ก็จับเขาโยนลงไปในอุโมงค์อันมืดมิดนั้นอย่างไม่ปราณีปราศรัย จนกระทั่งแขนขาของเขาได้รับบาดเจ็บ ทันทันที่ร่างของเขากระทบกับก้นอุโมงค์ เขาก็รู้สึกว่อนอนอยู่บนกองกระดูกมนุษย์ มีศพที่กำลังเน่าเฟะ ส่งกลิ่นคloy ไปหมด จนแทบจะทำให้เขาสลบไปในบัดนั้น สุนทร ลิงห์จึงได้ร้องทูลต่อพระเจ้าว่า “พระเจ้าข้า พระเจ้าข้า เหตุไฉนพระองค์จึงทรงทอดทิ้งข้าพเจ้าเสีย”

สุนทร ลิงห์ ถูกขังในอุโมงค์แห่งนั้นเป็นเวลาสามวันสามคืน โดยมิได้รับข้าวปลาอาหารและน้ำดื่มเลย เขามองอะไรไม่เห็นนอกจากความมืด กลางวันและกลางคืนมีค่าเท่ากัน สำหรับภาวะเช่นนั้น กล่าวไปทางไหนก็มีแต่หินตะปุ่มตะป่ำระเกะระกะ ความเย็นชื้นและกลิ่นเหม็นเน่าตลบอบอวนไปหมด สุนทร ลิงห์ รู้สึกอับจนปัญญา สุดที่แก้ไขเหตุการณ์นี้ได้ ไม่ทราบว่าจะถูกขังอยู่อีกนานเท่าใด เขาคิดว่าเขาคงไม่สามารถรอดชีวิตไปได้อย่างแน่นอน ในคืนที่สาม เมื่อสิ้นเสียงที่เขาร้องทูลต่อพระเจ้านั่นเอง เขาก็ยินเสียงไขกุญแจปากอุโมงค์ พร้อมกับเสียงร้องเตือนให้เขายึดเชือกที่หย่อนลงมาให้แน่น สุนทร ลิงห์รีบทำตามทันที ทันใดนั้นเองเขาก็รู้สึกว่าผู้ที่อยู่บนอุโมงค์นั้นค่อย ๆ สาวเชือกดึงตัวเขาขึ้นมา แต่เมื่อเขา

ขึ้นไปพ้นปากอุโมงค์นั้นแล้ว เขาก็รู้สึกหน้ามืดและสิ้นสติไป ครั้นพอฟื้นขึ้นมาอีก เขาก็พบว่าปากอุโมงค์ปิดสนิทดังเดิม และไม่มีใครอยู่ที่นั่น อากาศอันสดชื่นทำให้สุนทร ลิงหมีมีชีวิตชีวาขึ้นมา

การรอดชีวิตอย่างน่าอัศจรรย์ในครั้งนี้ ทำให้เขารู้สึกประหนึ่งว่าตายแล้วเกิดใหม่ สุนทร ลิงหมีรู้สึกขอบพระคุณ และสรรเสริญพระเจ้าในการที่พระองค์ทรงช่วยเหลือเขา เมื่อเขาสำรวจดูร่างกายก็พบว่าบาดแผลที่ฟกช้ำที่แขน อันเนื่องจากถูกเหวี่ยงลงไปกระทบพื้นอุโมงค์ บัดนี้ได้สูญหายไปสิ้นไม่มีร่องรอยเหลืออยู่เลย ครั้นรุ่งสาง สุนทร ลิงหมี ก็เดินทางกลับไปยังเมืองที่เขาถูกจับอีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่ได้พักผ่อน ที่พักคนเดินทาง จนมีกำลังแข็งแรงแล้ว เขาก็เริ่มเทศนาสั่งสอนประชาชนอีก เมื่อประชาชนได้เห็น สุนทร ลิงหมี กลับมาเทศนาอย่างปลอดภัยเช่นนี้ ต่างก็รู้สึกงงงวยกันมาก สำหรับผู้ที่ได้รู้เห็นเหตุการณ์ที่สุนทร ลิงหมี ถูกนำไปประหารชีวิตแล้ว ก็ยิ่งตกใจ และก่อให้เกิดความโกลาหลวุ่นวายขึ้นเป็นอันมาก ทั้งนี้เพราะพวกเขาไม่เคยคิดว่า สุนทร ลิงหมี จะรอดชีวิตมาได้อย่างปาฏิหาริย์เช่นนี้

ข่าวคราวของสุนทร ลิงหมี ได้รู้ไปถึงประธานสงฆ์ลามาอย่างรวดเร็ว เขาได้ส่งคนไปจับกุมสุนทร ลิงหมี แล้วนำไปพิจารณาโทษอีกครั้งหนึ่ง ประธานสงฆ์ลามาได้ตั้งปัญหาถาม สุนทร ลิงหมี ต่าง ๆ นานา พยายามคาดคะเนเอาความจริงให้ได้ ว่าเขารอดพ้นจากอุโมงค์มรณะนั้นได้อย่างไร ทั้งนี้เพราะเขาสงสัยว่าจะมีคนคิดไม่ซื่อ ลักลอบเอากุญแจไปไขช่วยสุนทร ลิงหมี ออกมา แต่เมื่อตรวจดูกุญแจที่เขาห้อยไว้กับเอวของเขเอง ก็เห็นว่าลูกกุญแจดอกนั้นยังอยู่กับเขาเช่นเดิม เมื่อสุดที่จะคาดคะเนเอาข้อความที่เขาสงสัยได้ เขาก็รู้สึกประหลาดใจและตกใจมาก ในที่สุดประธานสงฆ์ลามาก็ได้ออกคำสั่งจับไล่สุนทร ลิงหมี ให้ออกไปจากประเทศิเบตโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ ทั้งนี้เพราะเขากลัวว่าหากปล่อยไว้ สุนทร ลิงหมี อยู่ในประเทศนั้นต่อไปแล้ว เทพเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพอาจบันดาลให้ตัวเขาเองและประชาชนชาวอิเบตทั้งปวงประสบความวิบัติ

สุนทร ลิงหมี พยายามชี้แจงให้ทราบว่า พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรัก มิใช่เทพเจ้าแห่งความพยาบาทมาดร้าย ดังที่ประธานสงฆ์ลามาเข้าใจ แต่แม้จะได้คำชี้แจงดังนั้นแล้วก็ตาม คนบางส่วนก็ยังไม่พยายามเชื่อ ต่างพากันสิ้น “กระบอกมนต์” เป็นการร้องทุกข์ต่อเทพเจ้าของตน เมื่อเหตุการณ์ไม่อำนวยเช่นนี้ สุนทร ลิงหมี จึงตัดสินใจเดินทางกลับไปยังประเทศอินเดีย

ระหว่างที่เขาเดินทางผ่านหมู่บ้านต่าง ๆ ของชาวอิเบตนั้น ชาวบ้านได้รอส่งเขาเป็นระยะ ๆ และอ้อนวอนด้วยความอาลัย ขอให้สุนทร ลิงหมีกลับมาประเทศิเบตอีกครั้งหนึ่ง เพราะว่าพวกเขายังต้องการฟังคำเทศนาสั่งสอนจากสุนทร ลิงหมีอยู่ สุนทร ลิงหมีได้เดินทางไปยังท้องถิ่นต่าง ๆ ซึ่งยากที่จะมีผู้เดินทางไปถึง เขารู้สึกประทับใจในธรรมชาติอันงดงามและรู้สึกว่ายอดเขาอันสูงตระหง่านเหล่านั้น

และความงดงามทั้งหลายล้วนแต่เป็นพยานถึงพระเจ้า นอกจากนี้ยังได้ยินเสียงกระซิบสั่งของพระองค์ อีกด้วย

สุนทร ลิงห์ มิได้เพิลิดเพิลินเจริญใจไปกับทัศนียภาพของเทือกเขาเหล่านั้นแต่เพียงอย่างเดียว หากยังได้รวบรวมพลังฤทธิ์เดชที่พระเจ้าได้ประทานให้ เพื่อรับใช้เพื่อนมนุษย์ที่อาศัยในบริเวณที่เขาจะเดินทางผ่านไปอีกด้วย

สุนทร ลิงห์ เล่าว่า ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง ชาวบ้านแสดงความเป็นปฏิปักษ์ต่อการประกาศพระกิตติคุณของเขาอย่างยิ่ง จนไม่สามารถที่จะเป็นพยานให้หมู่บ้านนั้นตามที่เขาคาดคิดไว้ แต่ในที่สุดก็ได้มีเหตุการณ์อย่างหนึ่งเกิดขึ้น ซึ่งได้เปลี่ยนจิตใจของประชาชนในหมู่บ้านแห่งนั้นให้หันมาเป็นมิตรกับเขา เพราะว่าจะขณะที่เขากำลังปีนป่ายขึ้นไปยังภูเขานั่นสูงชันอยู่นั้น เขาได้ลื่นไถลหล่นลง ขณะเดียวกันนั้นก็ยังมีหินก้อนใหญ่กลิ้งลงมาด้วย หินก้อนนั้นได้กลิ้งลงไปทับงูเห่าขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง ซึ่งนอนอยู่ ณ ที่นั้นจนตาย ในบริเวณใกล้ ๆ นั้นเอง ได้มีเด็กเลี้ยงวัวที่รู้เห็นเหตุการณ์นี้ด้วย เด็กผู้นั้นได้วิ่งมาหาสุนทร ลิงห์ แล้วเล่าให้ฟังว่าถูกทับตายนี้ได้ฆ่าชาวบ้านมาแล้วมากต่อมาก จนไม่มีใครกล้าเดินทางผ่านบริเวณนี้เลย หลังจากเด็กเลี้ยงวัวก็ได้วิ่งไปบอกคนในหมู่บ้านให้ทราบเรื่องราว ความประจวบเหมาะซึ่งช่วยกำจัดงูพิษ ซึ่งเป็นศัตรูอันร้ายกาจของชาวบ้านในครั้งนี้ ได้ทำให้ชาวบ้านรู้สึกประทับใจ และสำนึกในบุญคุณของสุนทร ลิงห์ เป็นอย่างยิ่ง พวกเขาจึงได้แสดงความเป็นมิตร และได้ต้อนรับสุนทร ลิงห์ ด้วยความเต็มใจ ด้วยเหตุนี้เอง สุนทร ลิงห์ จึงได้มีโอกาสเป็นพยานให้ชาวบ้านเหล่านั้น ได้รู้ถึงความรักของพระคริสต์

ระหว่างเดินทางกลับไปสู่ประเทศอินเดียนั้น สุนทร ลิงห์ ได้ผ่านเทือกเขาหลายแห่ง รวมทั้งเทือกเขาไกรลาส อันเป็นดินแดนแห่งเทพเจ้าตามความเชื่อถือของศาสนาฮินดูด้วย ยอดเขาดังกล่าวในแถบนั้นปกคลุมด้วยหิมะขาวสะอาดอยู่ชั่วนาตาปี ระหว่างทางบางครั้งก็ได้พบกับพวกพ่อค้าที่เดินทางจากอินเดียไปสู่ทิเบต ซึ่งบุคคลเหล่านั้นได้เอื้อเฟื้อเจือจุนให้อาหาร ส่วนสุนทร ลิงห์เองก็ได้ถือโอกาสเทศนาสั่งสอน ให้บุคคลเหล่านั้นได้ฟังเรื่องราวของพระเยซูคริสต์ ซึ่งพวกเขาก็รับฟังด้วยความยินดี

สุนทร ลิงห์ เล่าว่า เขาจะไม่มีวันลืมประสบการณ์ที่ยิ่งใหญ่ซึ่งเกิดขึ้น ขณะที่เดินทางครั้งนี้เลย เขาเล่าว่าวันนั้นเขารู้สึกเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียมาก มองไปทางไหนก็พบแต่โขดหินและหิมะขาวกระดาดไปหมด แสงสะท้อนของหิมะทำให้ตาของเขาพร่าพรายแทบจะมองอะไรไม่เห็น และไม่สามารถกำหนดทิศทางได้ถูกต้อง ว่าทางที่เขามุ่งหน้าไปนั้นถูกหรือผิด จึงได้แต่กระเสือกกระสนไปอย่างท้อแท้ แต่แล้วในที่สุดเขาก็รู้สึกหน้ามืดและล้มพับลงบนกองหิมะนั้นเอง เมื่อฟื้นขึ้นมาอีก ก็รู้สึกประหลาดใจมาก ที่ได้พบว่าเขากำลังอยู่หน้าถ้ำขนาดใหญ่ถ้ำหนึ่ง เบื้องหน้าของเขามีนักพรตด้วยชาวผู้หนึ่งกำลังนั่งอธิษฐานภาวนาอยู่ นักพรตผู้นี้มีผมขาวยาวประบ่า หนวดและเคราขาวโพลนไปหมด จน

ไม่อาจจะเนอายุได้ถูกต้อง ต่อมาภายหลังจึงรู้ว่า เป็นฤาษีคริสเตียนแห่งเทือกเขาไกรลาส อันเป็นบุคคลที่ เขาพยายามเสาะหาตลอดทางนั่นเอง ฤาษีผู้นั้นค่อย ๆ เผยเปลือกตาขึ้นแล้วเอ่ยชวนให้สุนทร สิงห์ อธิษฐานร่วมกันกับเขา

ฤาษีผู้นั้นได้เล่าให้สุนทร สิงห์ ทราบว่า เขาเกิดในเมืองอเล็กซานเดรีย และเป็นมุสลิมโดยกำเนิด เขาได้รับการอบรมเลี้ยงดู และสั่งสอนตามแบบมุสลิมของศาสนาในศาสนานั้นอย่างเคร่งครัด และเมื่อมีอายุได้สามสิบปี ก็ได้ถือบวชในศาสนานั้น เพื่อว่าจะได้ถือปฏิบัติตามคำสั่งสอนของศาสนาได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ แต่ครั้งเขายังศึกษาในคัมภีร์ของศาสนานั้นมากเท่าใด ก็ยิ่งพบว่ามันไม่ใช่หนทางที่จะปลดปล่อยความทุกข์ และนำเขาไปสู่ความสุขอย่างแท้จริง ระหว่างนั้นเองเขาได้ทราบว่า มีผู้ประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์ เดินทางมาจากประเทศอินเดีย เพื่อเผยแพร่ในเมืองอเล็กซานเดรียที่เขาอาศัยอยู่นั้น เขารู้สึกประทับใจในคำเทศนาของศาสนาจารย์ผู้นั้นเป็นอย่างยิ่ง เพราะคำเทศนานั้น ทำให้เขารู้สึกชุ่มชื้นและเต็มไปด้วยความหวัง ด้วยเหตุนี้เขาจึงได้ตัดสินใจ ติดตามนักเทศน์คริสเตียนผู้นั้นไป ต่อมาภายหลังเมื่อเขาได้รับการอบรมสั่งสอนเกี่ยวกับพระคริสตธรรมคัมภีร์ จนมีความรู้ดีแล้ว เขาก็ได้รับอนุญาตให้ไปสั่งสอนประชาชนตามท้องถิ่นต่าง ๆ สุดแต่แต่พระเจ้าจะทรงบัญชา หลังจากที่ได้อุทิศชีวิตรับใช้พระเจ้ามาเป็นเวลานาน และรู้สึกว่าสุขภาพเริ่มถดถอย ไม่อำนวยการปฏิบัติรับใช้พระองค์ได้ดีเหมือนเดิม เขาจึงตัดสินใจแสวงหาที่สงบวิเวกสักแห่งหนึ่ง เพื่อใช้ชีวิตในบั้นปลาย ด้วยการอธิษฐาน และเข้าเฝ้าพระเจ้า ซึ่งต่อมาเขาก็ได้พบถ้ำแห่งนี้ และได้อาศัยอยู่นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เขาคำรงชีวิตอยู่ด้วยใบไม้ชนิดต่าง ๆ ซึ่งขึ้นอยู่บริเวณนั้น

ฤาษีผู้นั้นได้เอาพระคัมภีร์ม้วนให้สุนทร สิงห์ ดูและอ้างว่าได้รับตกทอดมาจากท่านฟรานซิส แซเวียร์ เป็นพระคัมภีร์ม้วน ที่จารึกด้วยภาษากรีกล้วน ๆ สุนทร สิงห์ รู้สึกว่าเป็นพระคัมภีร์ที่มีอายุเก่าแก่มาก และมีคุณค่าอย่างมหาศาล ซึ่งนักการศึกษาและนักปราชญ์คริสเตียน ต่างก็ปรารถนาที่จะได้ไว้ในความครอบครอง

สุนทร สิงห์ ได้สนทนาแลกเปลี่ยนความรู้ และความคิดเห็นกับฤาษีผู้นี้เป็นเวลานาน จากการสนทนากันนี้เอง ทำให้เขาได้รับความรู้ที่แปลก ๆ และใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นเป็นอันมาก สุนทร สิงห์ มีความประทับใจในเรื่องราวของฤาษีผู้นี้เป็นอย่างยิ่ง ถึงกับได้ยกเอาเรื่องราวของฤาษีผู้นี้ขึ้นเป็นอุทาหรณ์ในการเทศนาสั่งสอนให้แก่ประชาชนอยู่เสมอ

เมื่อสุนทร สิงห์ พักแรมอยู่กับฤาษีเป็นเวลานานพอสมควรแล้ว จึงอำลาจากไป เมื่อพ้นจากเขตแดนของประเทศซิเบต มาถึงตอนเหนือของประเทศอินเดียแล้ว สุนทร สิงห์ ก็ได้เทศนาสั่งสอนทั่วไปตามแคว้นต่าง ๆ อันเป็นทางผ่าน เช่น แคว้นบันจาบ เมืองลูเชียนา และเมืองอื่น ๆ

จนกระทั่งถึงเมืองรามปุระอันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของเขาเอง ณ ที่นั้น ปราภุว่า มีญาติมิตร มาต้อนรับเขาอย่างเนืองแน่น แต่สิ่งที่ทำให้สุนทร สิงห์ มีความปิติอย่างล้นพ้นเหนือสิ่งใดก็คือ การที่ บิดาของเขาได้หันมาเชื่อในพระเยซูคริสต์แล้ว บิดาของสุนทร สิงห์ ต้องการให้สุนทร สิงห์ แต่งงาน เพื่อที่จะสืบเชื้อสายต่อไป แต่สุนทร สิงห์ ปฏิเสธอย่างสุภาพว่า พระเจ้าทรงเรียกเขาให้เป็นนักบวชคริสเตียนอย่างแท้จริง ดังนั้นเขาจึงไม่สามารถที่จะแต่งงานได้ เขาได้ปฎิญาณไว้ตั้งแต่เมื่อเป็นคริสเตียนใหม่ ๆ ว่า เขาจะละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับฝ่ายโลก เพื่อรับใช้พระเจ้า

บทที่ 5 บั้นปลายชีวิต

จากผลงานอันประกอบด้วยความวิริยะอุตสาหะ อย่างยิ่งยวดของสุนทร สิงห์นี่เอง ทำให้ชื่อเสียงของเขาแพร่สะพัดไปทั่วโลก ใคร ๆ ก็อยากเห็นหน้าค่าตา และอยากฟังคำเทศนาของเขา ชาวยุโรป อังกฤษ อเมริกา ได้เขียนจดหมายเชิญให้เขาไปเยี่ยมเยียนประเทศของตนโดยมิขาดสาย เมื่อบิดาของสุนทร สิงห์ ไม่สามารถตัดทานความตั้งใจอันแน่วแน่ของเขาได้ จึงได้ให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับค่าโดยสารในการเดินทางทั้งหมด ในการเดินทางครั้งนี้ สุนทร สิงห์ ได้ไปเยี่ยมเยียนประเทศออสเตรเลีย ด้วยการเดินทางไปยังต่างประเทศของสุนทร สิงห์ ครั้งนี้ประสบผลสำเร็จอย่างยิ่ง

เมื่อกลับไปถึงอินเดียแล้ว แพทย์ประจำครอบครัวได้ให้คำแนะนำแก่สุนทร สิงห์ว่า ควรจะพักรักษาตัวชั่วคราวระยะเวลาหนึ่ง เพื่อให้สุขภาพแข็งแรง เพราะขณะนี้ตาข้างหนึ่งของเขาก็ได้บอดเสียแล้ว และปอดก็ไม่แข็งแรงเพียงพอ สุนทร สิงห์ รับว่าจะพยายามทำตามคำแนะนำของนายแพทย์ แต่ขณะเดียวกันก็ไม่สามารถตัดใจจากการทำงานต่าง ๆ ได้ ทั้งนี้เพราะเขามีภารกิจอื่น ๆ ที่จะต้องกระทำอีก เสียงร่ำร้องของชาวริเบตที่อ่อนวอนให้เขาเดินทางกลับไปเทศนาในประเทศนั้น ยังคงดังก้องอยู่ในจิตใจของเขาตลอดเวลา จนสุนทร สิงห์ไม่สามารถเพิกเฉยได้ ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจเดินทางไปยังประเทศริเบตอีกครั้งหนึ่ง

การเดินทางไปยังประเทศริเบตแต่ละครั้ง ต้องผจญกับภัยอันตรายรอบด้าน แทบจะเอาชีวิตไม่รอด สุนทร สิงห์กล่าวว่า ครั้งหนึ่งเขาถูกจามรีไล่ขวิด ต้องหนีขึ้นไปบนโขดหิน โดยมีจามรีวิ่งวนอยู่รอบ ๆ โขดหินนั้น และเมื่อเดินทางไปยังหมู่บ้านต่าง ๆ บางครั้งเขาก็ได้ทราบข่าวว่า คริสเตียนที่เขาเคยให้บัพติศมาในคราวก่อน ได้สิ้นชีวิตเสียแล้ว และบางคนก็ถูกขับไล่กระเซอะกระเซิงไปอยู่ที่อื่น แต่ว่าจะได้รับข่าวร้ายอย่างไร สุนทร สิงห์ ก็ได้ตั้งใจอย่างแน่วแน่แล้วว่า จะกระทำการงานให้สำเร็จตามพระประสงค์ของพระเจ้าให้ได้ เขาเชื่อว่า เมื่อถึงเวลาอันสมควร พระองค์จะทรงนำคริสเตียนที่แท้จริงมาส่องสว่างแก่ชาวบ้านที่มีมดมนเหล่านั้น เพื่อนำพวกเขาให้มาหาพระองค์

ภายหลังจากที่ได้เดินทางกลับสู่ประเทศอินเดีย ในครั้งหลังนี้ พระเจ้าก็ได้ทรงเรียกให้เขาเดินทางไปยังยุโรปอีกครั้งหนึ่ง ในการเดินทางครั้งนี้เขาก็ได้มีโอกาสแวะเยี่ยมประเทศอิสราเอล และได้ชมโบราณสถานเกี่ยวกับพระราชประวัติของพระเยซูหลายแห่ง สุนทร สิงห์ รู้สึกปีติยินดีเป็นอย่างยิ่งที่พระเจ้าได้ทรงนำเขาให้ได้มาเยี่ยมเยียนดินแดนแห่งนั้น ต่อจากนั้นเขาได้เดินทางไปยังประเทศสวีเดน เดนมาร์ก ฮอลแลนด์ และประเทศอังกฤษ การเทศนาและเป็นพยานแต่ละครั้งในประเทศดังกล่าวนี้ได้รับพระพรอย่างล้นเหลือ

เมื่อเขาเดินทางกลับไปยังประเทศอินเดียแล้ว สุนทร ลิงห์ ก็มีได้นั่งนอนใจแต่ประการใด เขาได้ทำงานอย่างหนัก เขาได้เดินทางไปประกาศเผยแผ่คำสอนของพระเยซูในท้องถิ่นต่าง ๆ อย่างไม่เห็นแก่ความลำบากเหน็ดเหนื่อย ทั้ง ๆ ที่สุขภาพของเขาตกอยู่ในสภาพที่ทรุดโทรมมาก ต่อมาไม่ช้านักบิดาของเขาก็ถึงแก่กรรม สุนทร ลิงห์ กล่าวว่า เขามีได้เสรีภาพเสียใจในการตายของบิดาของเขาเลย ทั้งนี้เพราะเขารู้อย่างแน่นอนแล้วว่าเป็นการปรากฏกันแต่เพียงร่างกายเท่านั้น ส่วนวิญญาณอันอมตะนั้นยังคงอยู่และสักวันหนึ่งเขาจะได้พบบิดาของเขาในสวรรค์

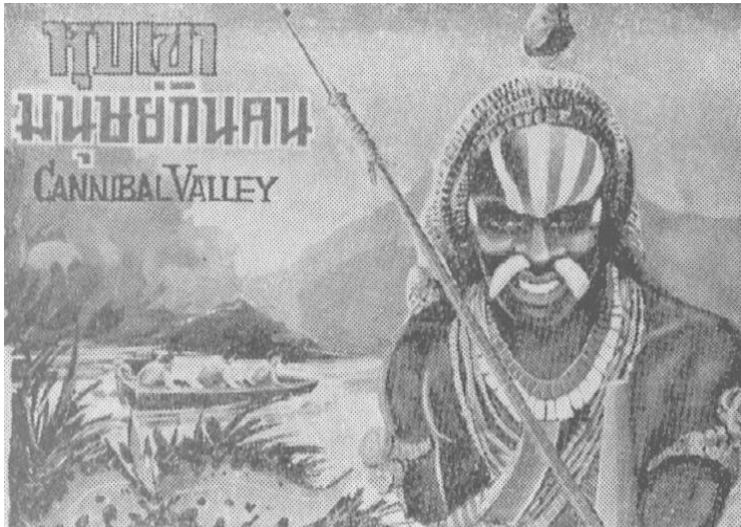
ในบั้นปลายของชีวิต สุนทร ลิงห์ ได้ตัดสินใจเดินทางไปยังประเทศทิเบตอีกครั้งหนึ่ง ในครั้งนี้เขาได้เขียนจดหมายอำลาญาติมิตร และออกเดินทางไปยังประเทศนั้น โดยไม่ยอมฟังคำทัดทานของบุคคลใด ๆ ทั้งสิ้น สุนทร ลิงห์ กล่าวคำอำลาญาติพี่น้อง ออกเดินทางด้วยความชื่นบาน และด้วยความกล้าหาญ ในระยะต้น ๆ ของการเดินทางได้มีพ่อค้าชาวทิเบตกลุ่มหนึ่งร่วมเดินทางไปด้วย ทำให้ไม่สู้จะหงอยเหงาเท่าใดนัก แต่เมื่อเดินทางมาถึงจุดซึ่งพ่อค้าชาวทิเบตเหล่านั้นต้องแยกทางไปอีกด้านหนึ่ง สุนทร ลิงห์ก็ต้องออกเดินทางตามลำพัง แต่เขาก็ไม่ได้หวาดหวั่นหรือย่อท้อต่อสิ่งใดเลย

นับตั้งแต่นั้นมาไม่มีใครทราบข่าวหรือเห็นสุนทร ลิงห์อีกเลย ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่า สุนทร ลิงห์ ประสบชะตากรรมอย่างไร เขาอาจอ่อนเพลียหมดแรง และถูกฝังอยู่ในกองหิมะ อาจตกลงในเหวลึก อาจตกจากสะพาน ลงไปสู่สายน้ำอันเชี่ยวกราก หรืออาจถูกโจรฆ่าตาย ฯลฯ ปัญหานี้ออกจะมีคมม แต่ที่เราพอจะแน่ใจได้ก็คือ การเดินทางของเขาในครั้งนี้ เป็นการเดินทางไปสู่ที่พำนักอันนิรันดร์ของเขา นั่นเอง

ประชาชนในทุกประเทศ ทุกเพศเผ่าเหล่าพันธุ์ ซึ่งได้รับฟังคำเทศนาสั่งสอนและคำพยานของ สุนทร ลิงห์ จำต้องตอบคำถามที่ว่า “ท่านเป็นหนี้พระเจ้าสักเท่าใด?” เราไม่สามารถที่จะดำเนินชีวิตที่ไม่ดีงามเหมือนก่อนได้ เมื่อได้รู้เรื่องราวของสุนทร ลิงห์ เราจะต้องตัดสินใจให้แน่วแน่ว่า เราจะเอาใจใส่ต่อคำเรียกร้องของพระเจ้า หรือดำเนินชีวิตเลวร้ายยิ่งกว่าแต่ก่อน เราจะเป็นที่จะต้องแบกกางเขน และติดตามพระผู้เป็นเจ้าของเรา การที่พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของสุนทร ลิงห์ ให้ผิดไปจากเดิมได้อย่างสิ้นเชิงนั้น ก็เพราะว่า สุนทร ลิงห์ ยอมเชื่อฟังพระองค์ในทุก ๆ สิ่ง ทุก ๆ วิถีทาง และยอมแบกไม้ออกเขนติดตามพระองค์ไปด้วยความแน่วแน่นั่นเอง

ถึงแม้ว่า สุนทร ลิงห์จะต้องเผชิญกับอากาศหนาวเหน็บต้องเผชิญกับความหิวโหย และอันตรายนานาชนิด แต่เขาก็ยอมนำเอาข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ซึ่งเขาถือเสมือนว่า เป็นชีวิตจิตใจของเขา ไปประกาศเผยแผ่ให้แก่คนอื่น ถึงแม้ว่าจะไม่มีที่วางศิระหรือเอนกายหลับนอน แต่การที่เขามีชีวิตอันก่อปรด้วยความรัก พร้อมทั้งจะเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพระเจ้า และเพื่อช่วยดวงวิญญาณมนุษย์ที่อยู่ในความมืดมน เขาจึงข้ามทิวเขาอันสูงลิบครั้งแล้วครั้งเล่า

แน่นอน สุนทร สิงห์ มิได้เดินทางไปอย่างโดดเดี่ยวตามลำพัง พระเยซูคริสต์ได้ร่วมเดินทางไป
กับเขา เทศนากับเขา ทำงานร่วมกับเขา ทรงทนทุกข์ร่วมกับเขา ชีวิตและผลงานอันประกอบด้วยความ
วีริยะอุตสาหะ ขอมบ้ำเพ็ญตน เพื่อประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์ ในดินแดนที่เต็มไปด้วยเทือกเขาอันสูงชัน
ได้กลายมาเป็นเสียงสะท้อนเตือนจิตใจของเราทั้งหลาย ทั้งบัดนี้และตลอดไปชั่วกาลนาน

ละ 3 บาท

เชิญอ่าน เรื่องจริงอันเป็นผลงานการ
ประกาศพระกิตติคุณพระคริสต์ของ
มิชชันนารี คณะหนึ่งในเกาะนิวกินี

เชิญอ่าน วีรกรรมอันกล้าหาญของ
ผู้รับใช้พระเจ้าซึ่งไม่เพียงแต่ต้องเผชิญกับคน
ป่า ที่กินคนเป็นภักษาหารเท่านั้น หากยังต้อง
เอาชนะและนำบุคคลเหล่านั้นให้กลายเป็น
คนของพระเจ้า

ตื่นเต้น ระทึกใจ น่าอ่านยิ่ง ราคาเล่ม

สารคดีจากชีวิตจริงของ เดวิด ลิฟ
วีนสโตน ที่บุกขึ้นไปประกาศพระกิตติคุณจาก
เผ่าต่าง ๆ จนถึงใจกลางทวีปแอฟริกา ชนิดทุก
ย่างก้าว ต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ท่านไม่อยากจะ
บ้ำงหรือว่า ทั้ง ๆ ที่ต้องเผชิญกับอันตรายอันน่า
หวาดหวั่นเช่นนั้น เหตุใด ท่านจึงไม่ยอมหัน
กลับ

จัดพิมพ์เป็นภาษาไทย - อังกฤษ คู่กัน
มีภาพประกอบอ่านเข้าใจง่าย

ราคาเล่มละ 1 บาทเท่านั้น (ถูกอย่างไม่น่าเชื่อ)

สั่งซื้อได้ที่ กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

28/2 ซอยประชาอุทิศ ถนนปฎิพัทธ์ นครหลวงฯ 4